

Mesto Prievidza

a moje miesto v ňom

zbierka žiackych prác

Projekt Skvalitnenie služieb školskej knižnice na OA
vznikol s príspevím MŠ SR a Rodičovského združenia pri OA v Prievidzi

2007

Táto zbierka žiackych prác je výsledkom práce žiakov a ich zapojenia do projektu Skvalitnenie služieb školskej knižnice na Obchodnej akadémii v Prievidzi.

Po vyhlásení literárneho súbehu „Mesto Prievidza a moje miesto v ňom“ bolo ťažké vybrať len tri najlepšie práce našich žiakov, a preto Vám ponúkame výber najvydarenejších prác.

Zostavila: Mgr. Alena Leštianska

Školská knižnica na Obchodnej akadémii v Prievidzi

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

„Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom?“ Otázka na zamyslenie...

Nech sa akokoľvek snažím, nikdy som sa nedokázala stotožniť s realitou. Môžem analyzovať tieto, viac-menej, rečnicke otázky tak i onak, opätovne mi vychádza – nepatrím sem.

Áno, nepatrím. Stačí len obhliadnuť sa navôkol a ne jeden pádny dôvod pre vysvetlenie je naporúdzi. Tak napríklad, ľudia, ktorými sme obklopení, ktorých stretávame každodenne – živé mŕtvoly. Prinajmenšom, väčšina z nich.

Uvoľnenosť, spontánnosť, vlastnosti, ktoré sú v nás potláčané či už vplyvom západného sveta, systémom, a či sebou samými, chýba. I ja azda pôsobím na verejnosti ako tichá myška, no vo vnútri ŽIJEM - a zároveň trpím...

Mesto Prievidza nezodpovedá charakteru, ktorý mu je pripisovaný. Žiaden nočný život. Zelen sa dňom i nocou stráca pod ustavične pribúdajúcimi stavbami a o kultúrnom vyžití pre mládež sa ani nedá hovoriť... Mám pocit, že peniaze sú na samotnom vrchole hodnotového rebríčka nejedného z nás. Neskôr to aj tak vyzerá.

Ľudia „z vyššej moci“ sa pohoršujú nad čoraz stúpajúcejším počtom emigrantov, no položme si otázku: „Čo atraktívne nám ponúka konkrétne Prievidza?“ Jednotvárne reštaurácie, ktoré „ordinujú“ najneskôr do desiatej hodiny večer, diskotékové kluby ladené do aktuálneho top štýlu a podobne.

Som presvedčená o tom, že keby sme otvorili dvere i novým možnostiam a nežili iba vo vlastnom svete, vnieslo by to do života čo i len jedného jediného človeka pocit slobody, radosť a schopnosť žiť a vychutnávať si život. Podnik so živou hudbou, latinsko-americký, orientálny, či jazzový – kvantum možností! A som si istá, že by sa v každom prípade ujali. Veď kto z nás nie je zvedavý?

Musíme čakať na novú generáciu, čo bude znamenať, že my si prípadnú zmenu už neužijeme, alebo to vzdáme a pôjdeme za svojou predstavou tam, kde sa život žije s radosťou a spontánne?

Martina Václaviková

Mesto versus dedina

Myslím si, že téma o miestach, kde človek žije, alebo aspoň trávi svoj čas, je veľmi subjektívna, pretože slovné spojenie „moje mesto“ alebo „moja dedina“ v každom z nás vyvoláva iné pocity, nech už je to miesto kdekoľvek a akékoľvek. Pre niekoho je to pokojné miesto v malej dedinke, kde sa pozná každý s každým, pre iného rušné noci v meste plnom zábavy a ľudí. Aj keď si každý predstaví niečo iné, každý má na to „svoje“ miesto plno zážitkov. Veď len jednoduchá otázka čo máš nové, v nás vyvolá zážitky posledných dní, ktoré sa udiali zväčša v našom okolí. K nášmu domovu sa nám viažu spomienky, či už tie dobré, alebo naopak, tie, ktoré nie sú dvakrát príjemné.

Je to možno zvláštno, no dá sa povedať, že Prievidza je pre mňa jedna dosť veľká neznáma. Aj napriek tomu, že každé skoré ráno pracovného týždňa smeruje moja cesta práve do Prievidze, len ťažko sa v nej dokážem orientovať. Darmo by mi niekto skúšal vysvetľovať, ako sa dostanem do nejakých, pre mňa neznámych podnikov alebo budov. Kým by som sa snažila tam nejakým zázrakom trafiť, určite by som sa aj tak po ceste ešte spýtala aspoň piatich osôb, ako sa tam vlastne ide.

Napriek tomu, že sa mi k Prievidzi viaže množstvo pekných spomienok a zážitkov, nemôžem ani zďaleka povedať, že by som k nej mala nejaký hlbší citový vzťah. Nehovorím, že ju nemám rada, to nie, no keby som povedala, že Prievidzu nejako extra zbožňujem, určite by som klamala. Pre mňa je to neutrálne miesto, ktoré neospevujem, ani naň nenadávam. Jednoducho, len každé ráno nasadnem do autobusu, vystúpim a prejdem do školy. Mohlo by sa zdať, že som z tohto každodenného cyklu unavená a unudená, no to je hlúposť. Neviem si predstaviť, že by som nechodila do školy a celé dni sa doma nudila. Predsa len, v našej dedine je možno tak päťsto ľudí, ak nie menej, a keby bol každý v škole, čo by som doma robila sama?

To je asi jedna z výhod miest, že človek sa tam asi ťažko môže nudiť, čo sa nedá povedať o maličkých dedinkách, ako je tá, v ktorej žijem. Veď len keď chcem poslať obyčajný list, musím sa prebehnúť do blízkej dediny, pretože poštu by som u nás hľadala márne.

Napriek všetkým výhodám, ktoré mesto má, som aj tak šťastná, že žijem v tej malej dedine, ktorú mnohí označujú slovom „zapadákov“. Je síce pravda, že keď „vyleziem“ z nášho ružového domu, neuvidím na ulici ani živú dušu, no aj tak je to miesto, kde žijem, mám svojich priateľov a som šťastná. Veď človek si nemusí položiť len otázku, aké je jeho miesto tam, kde žije, ale aj, aké miesto zaberá v jeho srdci.

Iveta Pernišová

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Mesto Prievidza mi je veľmi blízke, aj keď nie som Prievidžan. Už tretí rok sem chodím do školy, a som rád, že je to práve Prievidza.

Za tie roky sa nedalo inak - ako si Prievidzu obľúbiť. I keď nemôžem povedať, že by som každé ráno cestoval s radosťou. Múdri dospelí hovoria, že škola je základ, bez ktorého by som sa v živote nepohol. Obchodná akadémia v Prievidzi je skvelá škola, a už teraz môžem s istotou povedať, že to v mojom prípade bol dobrý výber. Nevedel by som si predstaviť inú školu v inom meste. Ale Prievidza mi nie je blízka iba kvôli škole. Veľmi rád sem chodím kvôli športu. I keď vo futbale a ani v hokeji sa tu nehrá najvyššia súťaž, dá sa tu vidieť kvalitný zápas, po ktorom môžem ísť domov spokojný. Veď prednedávnom som bol na zápase HFK Prievidza - Inter Bratislava a bol to skvelý futbalový zážitok, možno tomu chýbali len slušnejší diváci, ktorí by dokázali zniesť prehru a pozrieť sa radšej na výkon oboch mužstiev. Ale u nás to už inak nebude a je jedno, či konkrétne v Prievidzi, alebo niekde inde na Slovensku. A takisto to je v hokeji. Spomínam si, keď som asi pred tromi alebo štyrmi rokmi chodil na play off prvej ligy. Pre mňa, ako veľkého športového fanúšika, to boli fantastické zážitky, na ktoré si ešte teraz živo spomínam. Škoda len, že sa to potom každou sezónou horšilo. Bolo jasne vidno, že vedeniu ide iba o peniaze a na klube im vôbec nezáleží. Keby sa boli trocha zamysleli, tak s takým mužstvom, aké mali, sa mohli bez problémov dostať do najvyššej súťaže, čo by ocenili predovšetkým diváci, a tak isto sa potom mohli dostaviť financie, pretože extraliga je pre sponzorov oveľa zaujímavejšie ako prvá liga, ktorú až tak veľa ľudí nesleduje. Ale túto sezónu to už tak nie je a pevne dúfam že už ani nebude a budeme sa mať na čo tešiť v podaní prievidzských hokejistov. A keď som už pri prievidzskom zimnom štadióne... Každý druhý týždeň tam chodím hrať hokej, pri ktorom sa dokážem fantasticky zabaviť. Najhoršie na tom je, že keď je to cez týždeň, mám problém vstať do školy. Ale je to skvelé, lebo keď vyjdem von a je tam niekoľko stupňov nad nulou, predstavím si, že pred chvíľou som sa vozil na ľade, tak som ešte radšej.

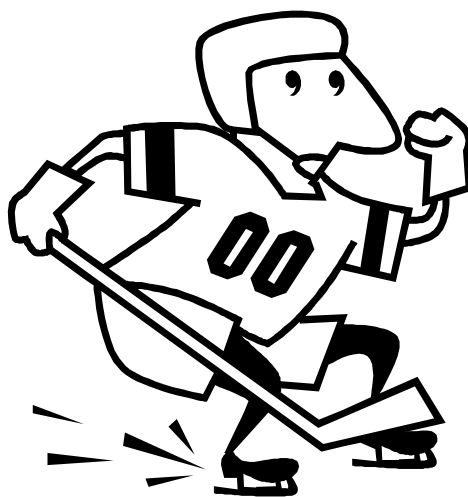
Šport pre mňa znamená veľmi veľa a Prievidzi som veľmi vďačný, že mi niečo také ponúka, pretože hocikde by som niečo takéto nemohol zažiť. Dnes ráno

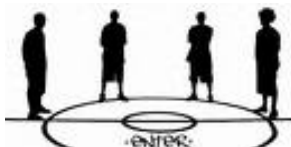
cestou do školy som si uvedomil, že by to bola celkom príjemná cesta, keby pri mne za tú chvíľu, čo som šiel, neprešlo asi päťdesiat áut. Uvedomil som si to, keď nešlo žiadne auto a bolo takmer úplné ticho. Prievidzi chýba asi lepšie infraštruktúra, ktorá by vyriešila aj piatkové zápchy, s ktorými má problém väčšina slovenských miest. Aj ja sám mám problém občas sa dostať na stanicu, keď chcem prejsť cez cestu. Keby som na cestu drzo nevběhol, možno by som tam stál aj niekoľko minút a ušiel by mi autobus.

Prievidza mi toho dáva veľa a určite na ňu nikdy nezanevriem, pretože mi dala predovšetkým vzdelanie - a to je predsa dosť veľký dôvod...

Ján Gilan

Rip city

Asi tak pred desiatimi rokmi by pri slove Prievidza každého napadlo spojenie s basketbalom. Prievidza bola akousi basketbalovou veľmocou. Boli sme niekoľkokrát majstri ČSSR a SR a každý vedel, že Prievidza vie hrať. A teraz? Basket ide do úzadia a všeobecne sa športu mesto venuje veľmi málo.

Pred niekoľkými rokmi začali zo zahraničia na Slovensko prichádzať prvé streetballové videá. Streetball sa odlišuje od basketu voľnosťou. Nie je na nič viazaný, do úvahy sa berie iba veľmi málo pravidiel z klasického basketbalu. A v tom je tá krása! Streetball je hra, ktorá sa hrá s chuťou, a nie preto, lebo to niekto chce. Vždy sa na ihrisku stretne iba tí, ktorí si chcú schuti zahrať a nepotrebujeme riešiť veci typu kto, s kým, kedy a kde... Na streetballové koše sme začali chodiť už ako malí chlapci. Časom sme zdokonaľovali triky s loptou a stále viac sme chceli zachytiť tieto akcie. Začali sme si von so sebou brávať kameru nevediac, čo všetko z toho vznikne. Jasné, že každé začiatky sú ťažké! Naše prvé streetballové videá boli jednoducho povedané nanič. Ako RIP CITY sme začali fungovať asi pred dvomi rokmi. Po dvoch rokoch sa videá vypracovali na vysokú úroveň. Videám sa najviac venovali BJ13 a Mišo. Naším cieľom bolo spojiť hudbu, film a streetball do jedného celku.

Názov RIP CITY vznikol z anglického rip - „rest in peace“ - čo je doslova „odpočívaj v pokoji“, jedným slovom - niečo mŕtve, ochabnuté, zabudnuté... City je každému jasné... Čiže tento názov je akási narážka na zabudnutý basketbal v Prievidzi.

Momentálne sa snažíme dať našu tvorbu do povedomia ľudí a chceme vedieť, čo si o tom myslia... a dúfame, že to niekoho osloví. Naším cieľom je zorganizovať nejaké streetballové turnaje s hip-hop parties a hlavne spraviť každému chalanovi nejaké promo video. Finálne by sme chceli spraviť zostrih našich najlepších vecí, čo sme kedy natočili.

Mišo Huba a Marek Jašš

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Moje miesto kde? A v čom? V akej asociácii? Možno by túto tému mohol niekto pochopiť aj v tomto zmysle a doslova sa na ňu „vykašľať“. V samej podstate je to tzv. nezaujímavá téma pre nás, študentov, no na druhej strane je to aj veľká výzva, keď s ňou zvädzame veľký vnútorný boj na život a na smrť. Napísať ju, či iba surovo stiahnuť z internetu? Ja sa predsa len rozhodnem upadnúť do slovného a myšlienkového zúfalstva, a obetujem aspoň časť môjho potenciálneho vzdelania a inteligencie :o).

Už ako malé „bábo“ som sa usilovne držala dospelej ruky, ktorá ma viedla po známych, neznámych, aj bytostne uctievaných miestach malej osôbky, akou som vtedy bola. Cupitala som po ceste, strácala sa v dave a určite som si neuviedomovala, že raz sa aj ja budem súčasťou tohto uponáhľaného sveta, keď budem elegantne šprintovať do knižnice po povinné čítanie, či do kníhkupectva po učebnice.

Aj keď som už pomaly „dospeláčka“, stále som len prehliadnuteľná, nenápadná a nezaujímavá kocka tejto skladačky. Každodenne sa zúčastňujem síce akcií, čo sa tu konajú a šibalsky ma ovplyvňujú, ako napríklad ranné mrznutie pred príchodom autobusu, ale aj lišiacke hádzanie nevinných očiek na pánov školníkov, keď sa pýtajú, kde som si znova nechala prezúvky.

Myslím si, že moja existencia v tomto meste nie je podstatná a, zároveň je neskutočne dôležitá. Pre množstvo ľudí som iba štatistickým číslom, ktoré obohacuje počet obyvateľov žijúcich v tomto okrese. No dúfam, že som aj dosť dôležitá osobnosť pre ľudí, ktorí ma poznajú, priateľov, rodinu a veľmi blízkych človečikov, bez ktorých by sa tlkot môjho srdca určite zastavil. Ako všetko v živote, ani toto nie je ideálnym miestom, kde túži žiť každý romantik, realista, flegmatik či rojko. Ja patríam asi do zlatého stredu. Poskytuje mi útočisko, niekedy dokonca nevyspytateľne posprietané nory pre myšlienky, ktorým sama nedokážem porozumieť a pri ich rozuzľovaní mi odumierajú „šedé“ bunky mozgu. Dáva mi pocit istoty a vzdelania, no nerozvíja to, čo sa pokúša vtíkať mi bez akýchkoľvek prestávok do hlavy. Nedokáže mi vnucovať pocit istoty a pokoja v tmavých hodinách dňa, vlastne, akoby to ani nechcelo. Nepôsobí na mňa slobodným dojmom bezpečnosti. Vyvoláva vo mne pocit akejsi strohosti, kde éra

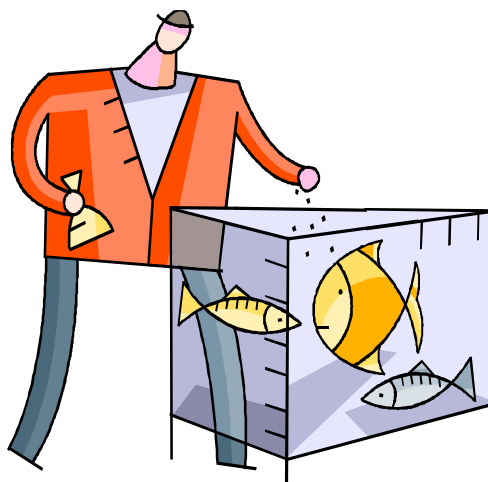

socializmu zanechala neskutočné škvrny na ráze a vývoji mesta, jeho architektúre, ktorá zabudla na príjemnejšie stránky života. Pripomína mi betónovú džungľu, bez akéhokoľvek priestoru na dýchanie, ktoré nám poskytuje príroda, kvety či stromy. Chýba mi v nej prirodzený šum života, ktorý poskytujú nákupné centrá a oddelenia s hračkami. Áno, s hračkami. Je to prejav infantilnosti, no podľa mňa by mal každý zostať aspoň kúskom seba malým, rozmazaným, neposlušným dieťaťom, ktoré je také špecifické a dokáže sa tešiť z maličkostí. Vo mne a mojich priateľoch vyvolávajú jemné prítulné vecičky nostalgiu za „starými dobrými časmi“. Bola to možnosť preplávať vysnívaným svetom, bez hocijakých problémov a nástrah, ktoré si nás počkajú bez ohľadu na vek či skúsenosti.

Až teraz dokážem pochopiť význam mesta, ktoré je síce v mojich myšlienkach chmúrne, no dalo mi neskutočne veľa pocitov. Dalo mi zázemie, do ktorého sa budem určite rada vracieť, dalo mi chvíle, na ktoré budem chcieť najradšej zabudnúť, ale aj množstvo dní radosti a neutrálneho rovného úsmevu.

Hovorí sa, že úsmev lieči. Množstvo ľudí mi zhŕňa komplimenty tým, že som plná energie a môj úsmev ich vytrháva zo smútku a otvára im oči pre krásu okamihu, dňa. Dúfam, že túto vlastnosť nikdy nestratím a budem vyčarúvať úsmevy na tvárach ľudí, ktorí nepovažujú ich miesto v tejto „asociácii“ za podstatné a rozhodujúce v ich živote. Dúfam, že aj im sa podarí nájsť nenápadnú kocku života tejto skladačky.

Lenka Sulačeková

Ja a moja Prievidza

V historických záznamoch bola Prievidza ako mesto uznaná prvýkrát v roku 1383. Jej rast a vývoj sa od toho času zrýchľoval, význam mesta rástol. V minulých časoch to bola najmä obchodná cesta, ktorá cez ňu viedla, pestovanie viniča a neskôr aj ťažba uhlia.

V dnešných časoch je už všetko inak. Pokrok sa nezastavil a miesta vinohradov sú postavené sídliská a aj ťažba uhlia upadá. Krásy starej Prievidze sa stratili pod panelákmi a obchodnými centrami. Starú Prievidzu si pamätajú len najstarší obyvatelia - tí dnešní z nej skôr utekajú.

V Prievidzi som sa narodila a žijem tu. Svoju budúcnosť si však, rovnako ako mnohí iní, v tomto meste predstaviť neviem. Ľudia z Prievidze odchádzajú pre nedostatok príležitostí, ako pracovných, tak aj životných. Odchádzajú buď do väčších miest, alebo do zahraničia za lepšími podmienkami, vyššími platmi a vyššou úrovňou. Je to smutné, ale je to tak... Ak Prievidza nedokáže prilákať firmy a pomôcť ľuďom získať si prácu, obávam sa, že nebude môcť konkurovať väčším a rozvinutejším mestám. Ani po stránke cestovného ruchu sa Prievidza nemá čím chváliť, a pritom by mohla mnohým zaujať. Leží v blízkosti kúpeľného mesta Bojnice a to by sa dalo využiť. Myslím, že mnohí kúpeľní hostia by si radi obzreli také skvosty, ako je Piaristický kostol s barokovou výzdobou alebo Hornonitrianske múzeum, ktoré však v posledných rokoch tiež upadá. Veď Prievidzu navštívili aj národovci Štúr, Hurban a Hodža, zaujímavá je tiež vzbura prievidzských žien, ktorú vyvolalo zrušenie mestských privilégií Prievidze.

Prievidza teda jako mesto v mnohom zaostáva za inými, ale svojou históriou je rovnako zaujímavá. Ťažko sa mi súdia klady a zápory našej Prievidze... ale pre mňa je Prievidza zvláštne príťažlivá svojimi zvykmi, zachovanými tradíciami a mentalitou ľudí.

*„ A tak sa stalo, že toto mesto až po obzor
je krásne,
tak ako je krásne všetko, čo sa zrodí zo sna,
z práce a ľudskej nádeje.“*

(Verše z básne Ondreja Čiliaka venovanej 600. výročiu udelenia mestských práv)

Dominika Tremlová

Farby, chute a vône Prievidze

Len tak sedím na námestí a pozerám naokolo. Ľudia uponáhľane pobehujú hore – dole do obchodného domu za mnou. Nízky pán s pivným bruškom či vysoká blondínka v zelenom kabáte vyzerajú akoby mali naponáhlo. Celým mestom znie smiech zamilovaných párikov a veselá vrava študentov v skupinách. Iba ja tu sedím sama a rozmýšľam nad tým, aké miesto mám na tomto svete, a hlavne tu, v mojom meste.

Už osemnásť rokov tadiaľto chodím a vždy je to iné. Iní ľudia, iné obchody, iné veci... Moje rodné mesto, mesto Prievidza, je krásne. Niektorí by mohli povedať, že je to špinavé a celkom obyčajné miesto na našej planéte, ale ja si myslím, že je prekrásne. Mám tu veľa kamarátov, rodinu, priateľa.

Kedysi dávno som sa tu narodila, vyrastala a doteraz tu aj študujem. Všetky krásne spomienky patria práve tomuto mestu. Som len jedna z ľudí, ktorí tu žijú a jedna z tých, ktorí síce vidia všade okolo odpadky, staré, vôbec nie zachované domy, ktoré ani náhodou nevyzerajú ako historické budovy, a množstvo krčiem, bánk a čínskych obchodov a najradšej by som možno nachvíľu aj ja odišla odtiaľto niekam veľmi ďaleko... Nás všetkých, čo tu žijeme, však viaže minulosť a množstvo iných vecí s Prievidzou. Naokolo vždy vidím množstvo známych tvári, pár pamiatok, ktoré tu zostali po našich predkoch, dva krásne kostoly na námestí a sochy, ktoré sú prievidzskou neodmysliteľnou súčasťou.

Nemyslím si, že robím pre Prievidzu niečo výnimočné, teda nešportujem, nespievam ani ju inak nereprezentujem či nepomáham... Ale predsa len tu žijem, milujem toto mesto a som tu veľmi šťastná. Bývam v tuctovom paneláku na jednom sídlisku s nevrlymi a večne nervóznymi susedmi, s „krásnym“ výhľadom na druhý panelák a možno sa to ani nezdá, no má to aj svoje výhody. Som obklopená mnohými ľuďmi, pre ktorých mám dúfam nezastupiteľné miesto v ich živote. Veď nakoniec, niekde má to svoje miesto úplne každý. Či fúzatý ujo s pukancami naproti, alebo guľatá teta v novinovom stánku.

Som šťastná, že tu môžem tráviť svoj život a dúfam, že nikdy nebudem nútená z mojej Prievidze odísť.

Katarína Škultétyová

Moje mesto Prievidza a moje miesto v nej...

(...alebo aj vo svete...)

Veľa dnešných populárnych hip-hopových skupín spieva v textoch svojich piesní o meste. O meste, v ktorom vyrastali a v ktorom sa vyvíjalo ich umenie. Mnohokrát to mesto prirovnávajú k špinavej diere, ku kontajneru alebo k miestu, kde nedostali šancu. Šancu na čokoľvek. Zaujalo ma to. Trochu týchto ľudí ťutujem a myslím, že je to smutné... L

Nie som síce typ národného vlastenca, ale myslím si, že miesto na tomto svete, v tomto štáte, ale aj meste, si každý človek vytvára sám. Vytvára si ho tým, ako sa k mestu správa, ako veľmi si ho váži. Niektorí ľudia majú šťastie, pretože zdedia také „trošku lepšie“ miesto po rodičoch, niektorých rodičia „dokopú“ k tomu, aby si ho budovali, niektorí ho chcú aj sami zlepšovať a iným stačí aj také, aké majú... Lebo, každý nejaké má...

Každý človek robí chyby, ktoré sú súčasťou mesta. Napríklad vypadnutý obal zo žuvačky, ktorý sa nám nechce pre našu veľkú lenivosť zdvihnúť, alebo ignorovaná starenka pred obchodom, ktorá nevládze odniesť nákup. Pri takýchto situáciách sa tvárime, že nič nevidíme. Každý to robí.

Ja ako jedinec žijúci v meste Prievidza, sa snažím túto „súvahu“ vyrovnávať dobrými skutkami pre mesto. Veľkú šancu vidím v kultúre. Naše mesto som už reprezentovala na množstve speváckych súťaží a festivalov, na tanečných plesoch či súťažiach. Je to skvelý pocit. Vždy, keď sa dostavil úspech, s radosťou som sa pochválila, že pochádzam z Prievidze, alebo aspoň zo Slovenska...

Myslím si, že aj takéto činy, či sú „dobré“, alebo „zlé“, nám pomáhajú vytvárať si to NAŠE miesto, ale aj mesto. Ja na tom svojom mieste stále pracujem. Beriem to ako svoju povinnosť. Veď moje mesto mi dalo veľa. To prvoradé je vzdelanie...

Zaujať správne miesto je ťažké, ale skúsme si raz ten pocit, keď pomôžeme tej starenke pred obchodom...

Baška Boboková

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Moja Prievidza... Pre niekoho možno obyčajné menšie mesto, pre niekoho mesto, o ktorom nikdy nepočul, no pre mňa je to môj život.

I keď som sa narodila v Bojniciach (ako asi väčšina z nás), mojím domovom je Prievidza. Je to mesto, v ktorom bývam odjakživa, v ktorom som vyrastala a v ktorom bývam doteraz. Chodím sem do školy, mám tu rodinu a priateľov. Mám rada toto mesto, sídlisko, kde bývam, dokonca aj školu, do ktorej chodím. Páči sa mi atmosféra, keď idem zo školy do centra. Všetko tam žije, ľudia chodia z práce a študenti zo školy. Len ma mrzí, že to nevydrží dlho. O piatej sa pozatvárajú obchody a ľudí zrazu niet. Námestie je takmer prázdne... Myslím si, že je to škoda. Večerný či skôr nočný život v centre mesta nám tu chýba. Možno si niekto povie, že je dobrý pokoj a ticho, aký tu máme, ale myslím, že je tu veľa iných miest, kde si ľudia môžu oddýchnuť a relaxovať. V Prievidzi by mohlo byť aspoň jedno veľké nákupné centrum, kde by boli na „jednej kope“ butiky, kníhkupectvá, papiernictvá, malé kaviarničky a pod. Tam by zákazníci vošli a vybavili a nakúpili všetko, čo potrebujú naraz. V iných mestách je to predsa obľúbené a navštevované, tak prečo to nemáme aj my? Ušetrili by sme veľa času. Takisto je tu nedostatok obchodov s kvalitnejším a lepším oblečením a iným tovarom. Okrem čínskych obchodíkov sú tu možno dva-tri „normálne“ obchody. Predstavovala by som si aj lepšie kino, kde by sa nepremietal dvakrát denne celý týždeň ten istý film. Ako veľké plus vidím letné kino v Lesoparku. Ľudia tam chodia v rámci večernej víkendovej prechádzky za oddychom a relaxom. Možno by bolo treba vyriešiť aj kúpalisko. Na dosť vysokú cenu vstupného sa mi zdá príliš zanedbané, neupravené a asi aj malé. Mladí ľudia, čo by očakávali viac koncertov, si na svoje neprídu. Okrem jednej letnej akcie plnej kapiel, spevu, súťaží a zábavy tu nič iné nie je. Rovnako i starší by určite uvítali viac divadelných hier, filmov a takisto aj koncertov. Veď predsa zábava nie je len pre mladých.

Napriek tomu, že na Prievidzi je ešte veľa vecí, ktoré by som pomenila, vždy sa sem rada vraciam, je to môj domov. Prievidza je predsa len Prievidza.

Miriama Martišková

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Mnohí mladí ľudia sú častokrát nahnevaní na seba, na svoj život, ba aj na celý svet, ktorý sa im zdá taký nespravodlivý. Tíško závidia bohatým, ktorých život v obrovských mestách je azda bezstarostný, ale ani nepomyslia na chudobu, ktorá sa tiesni v maličkých chatrčiach. „Bohatým nie je ten, kto má zlato a striebro, ale ten, kto sa uspokojí s málom.“ Toto povedal niekto múdry a ja s ním úplne súhlasím. Verím, že každý z nás má svoje osobné bohatstvo a skutočne nemyslím finančné. Bohatstvo ako rodinu, priateľov alebo miesto, kde sa môže kedykoľvek vrátiť. Často aj mňa prepadnú myšlienky, v ktorých sa zamýšľam nad svojim životom. Niekedy blúdím v snoch, ale rýchlo sa vrátim späť na zem a uvedomím si, že aj môj život je bohatý, možno nie materiálne, ale určite je plný ľudí, spomienok a vôní. Práve vtedy verím, že to svoje miesto som už našla. Miesto, kde sa môžem vyžalovať, miesto, kam sa rada vraciam a miesto, kde na mňa bude vždy niekto čakať.

Takýmto útočiskom pre mňa nie je len Slovensko, moja domovina, kde vyrastám, rodná dedina, ale aj mesto Prievidza. Sem každodenne dochádzam za štúdiom, ktoré ma hádam dostatočne pripraví na život, ale aj za svojimi spolužiakmi a priateľmi, s ktorými tu trávim mnohé príjemné chvíle.

Hoci mám Prievidzu rada, evokuje vo mne aj ruch, zhon a preplnené ulice. A možno práve preto zostáva z mojej strany niečím tajomná, uponáhľaná, nepochopená... Nedá sa však vylúčiť, že v budúcnosti sa môj postoj zmení, lebo väčšina pracovných príležitostí je sústredená práve v tomto okresnom meste. Možno si nájdem prácu práve tu a vďaka nej spoznám Prievidzu lepšie. V súčasnosti je mi oveľa bližšia Rudnianska Lehota, malá dedinka medzi horami, kde vyrastám, pre niekoho možno neznáma a zapadnutá prachom. A prečo práve ona? Lebo pre mňa znamená istotu, teplo domova, je miestom, kde mám svoje rodné korene. Tu som sa prvýkrát usmiala aj zaplakala, vyslovila prvé slová, urobila prvý krôčik, prvýkrát spadla i vstala. Tu mi rodičia pofúkali rozbité koleno a osušili slzy. Tu ma bratia naučili bicyklovať sa, tu som navštevovala materskú a neskôr základnú školu. Zažila som prvé priateľstvá i sklamania. Prvé úspechy aj pády. Tu prežívam príjemné chvíle s rodinou prechádzkami v prírode, ktorá je pre mňa taká krásna.

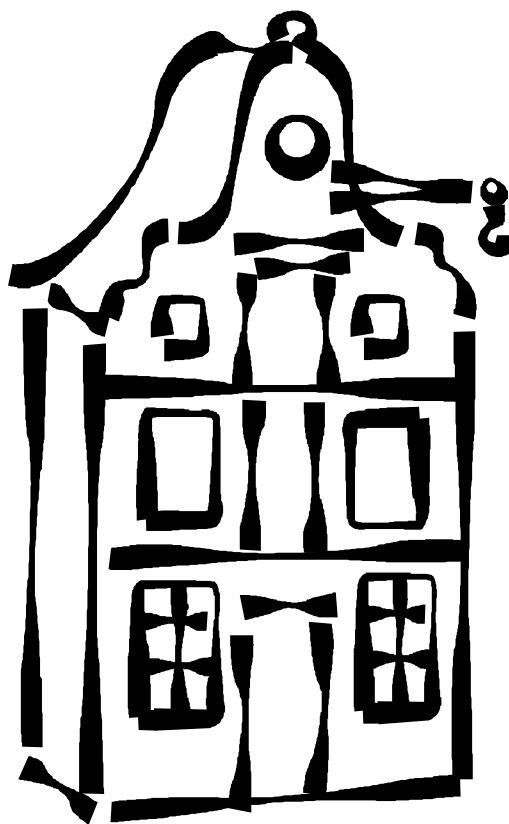

Mohla by som toto všetko opustiť? Dnes ešte nedokážem na túto otázku odpovedať, ale myslím si, že tak, ako ja potrebujem dýchať práve tento vzduch a každý deň stretávať práve týchto príjemných ľudí, ktorých dobre poznám, tak niekedy v budúcnosti bude moja dedina a moje okolie potrebovať mňa a ja im budem môcť vrátiť všetku lásku a trpezlivosť. Chcela by som svoj život prežiť práve tu. Ten krásny čas, ktorý by sa dal vyjadriť citátom:

„Medzi vdychom a výdychom je jeden krásny život.“

Dominika Blahová

Moja Prievidza

Slovo Prievidza vo mne vyvoláva pocit tepla a pohody, a to asi preto, že to bude 7. decembra tohto roku už 18 rokov, čo tu žijem.

Prievidza, samozrejme, nepatrí medzi veľké mestá Slovenska, ale môžem tu nájsť mnoho dostupných prostriedkov pre zábavu, šport, prácu či kultúru. Napríklad, blízko Prievidze v Bojniciach, môžeme tráviť horúce letné dni na plážových kúpaliskách. Keď majú ľudia radi zvieratá, je im k dispozícii celoročne otvorená zoologická záhrada a kto má rád pamiatky, nájde tiež v Bojniciach známy Bojnický zámok. V Prievidzi tiež nájdeme prírodné kino, ktoré síce nie je veľké, ale je veľmi dobré na strávenie príjemného letného večera.

Ako každý mladý človek, túžiaci po zábave, tak si aj ja myslím, že by sa tu mohlo byť viac koncertov a hudobných festivalov. Pretože tu nie je priestor pre veľké koncerty, bolo by dobré, aby sa tu postavilo niečo určené práve na takéto podujatia. Keďže v Prievidzi žije veľa ľudí, ktorí dbajú na svoj zovňajšok, mohli by pribudnúť rôzne obchodné domy, kde by si každý človek prišiel na svoje a nakúpil by si oblečenie podľa svojich predstáv.

Minulý rok sa začala výstavba priemyselného parku, ktorý zatiaľ nie je dokončený a v budúcnosti ponúkne ľuďom ďalšie pracovné príležitosti. Nová je aj výstavba cesty, smerujúca od spomínaného priemyselného parku do Bojníc, ktorá je ešte len v začiatočnom štádiu. Zatiaľ sa mi to nepáči, ale keď bude park s budúcou cestou v plnej prevádzke, možno svoj názor zmením. Nedávno sa otvorilo aj minigolfové ihrisko v mestskom parku, ktoré už má parametre na uskutočňovanie ligových aj medzinárodných súťaží.

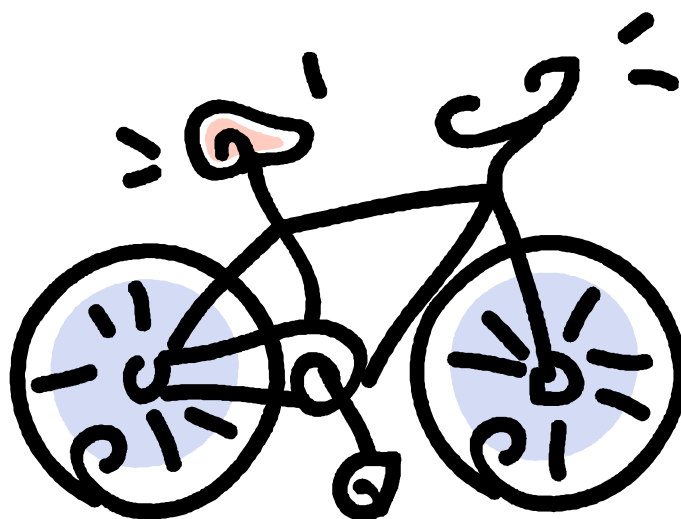
Napriek tomu, že tu máme športovú halu, zimný štadión a iba trojročnú plaváreň, chcela by som vybudovať viacej priestorov pre šport, pretože si myslím, že mladí ľudia by sa mali viac venovať športu ako vysedávaniu v pohostinských zariadeniach, kde sa nič dobré nenaučia. Bolo by dobré dať zrenovovať detské ihriská, ktoré sú v dezolátnom stave. Za to môžu sčasti „vandali“, ktorých je akoby stále viac, ale aj rodičia, ktorí nevedia, čo ich deti v čase voľna robia.

Myslím si, že keby sa ľudia nesprávali k svojmu mestu a prírode neúctivo, ba až „macošsky“, všetci by boli s mestom nadmieru spokojní.

Aj keď som vymenovala veľa záporov môjho mesta, som šťastná, že žijem práve tu a mám práve takých priateľov a rodinu, ako mám. Prievidza je pekné mesto a verím, že bude ešte krajšie. Nikdy by som nechcela žiť v inom meste.

Martina Drexlerová

Ako ja vnímam Prievidzu

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom... Keby mi niekto tam hore pre sedemnástimi rokmi umožnil vybrať si miesto, kde chcem žiť, bola by to Florida. Nuž, ale realita je iná. Sú to práve Nevidzany, kde so svojimi najbližšími prežívam krásne chvíle. Tu som sa naučila chodiť, rozprávať a spoznávať okolitý svet. Keďže táto malá dedinka nemá nič, len miestnu krčmu a potraviny, boli sme nútení cestovať do najbližšieho mesta Prievidza už od mojich štyroch rokov. Víkend sa pre nás stal časom odpočinku, kedy nevyberieme ani jedno auto z garáže a aspoň na chvíľu nikam necestujeme.

Môj vzťah k Prievidzi sa prvýkrát začal vyvíjať, keď som sem začala chodiť do škôlky. Vtedy pre mňa okolie nebolo podstatné. Existovali pre mňa predsa dôležitejšie veci ako všímať si prírodu. Neskôr to pokračovalo základnou a potom strednou školou, kam chodím dnes. Aj po toľkých strávených rokoch vo mne Prievidza nevyvoláva žiadnu citovú väzbu. Je mi to samozrejme veľmi ľúto, pretože by som určite rada žila, či len tak trávila čas niekde, kde mám lepšiu náladu už len pri pohľade vôkol seba.

Poznám veľa krásnych miest, na ktoré môže byť Slovensko právom hrdé. Mesto Prievidza medzi ne určite nepatrí. Prečo je to tak? Prečo musia obyvatelia tohto mesta žiť v znečistenom, ošarpanom a celkovo nezaujímavom meste? Je vôbec Prievidza nezaujímavá? Pre mňa bohužiaľ áno.

Po príchode do Prievidze sa môj deň začína školou, neskôr návštevou telocvične a potom prechádzkou mestom.

Jeden deň bol však pre mňa výnimočný. Počas prechádzky som si len tak sadla na lavičku a sledovala život v meste. A čo by ste videli v tej chvíli v mojich očiach? Tri banky, štyri kaviarne, tržnicu a nespočítateľne veľa čínskych obchodov, do ktorých sa ľudia hrnuli ako o život. Pekné však? Vlastne, bola tam aj jedna fontána. Problém bol v tom, že bola rozbitá a namiesto vody v nej bola pleseň. Veď to nevádi! Hlavná vec, že nejakú máme! Jediná vec, ktorá mi v tom okamihu pripadala milá, bolo, ako sa ma jeden neodbytný pán

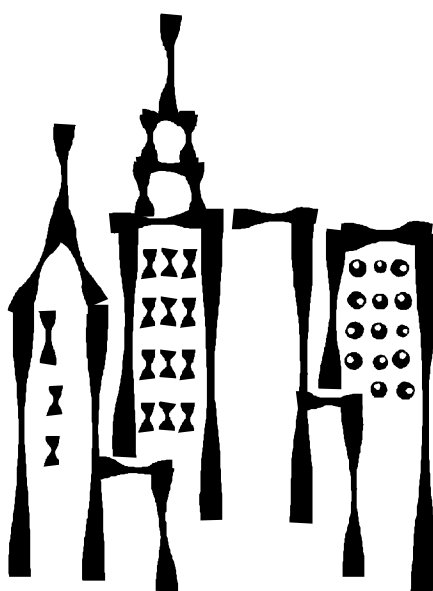

pokúšal prehovoriť na kúpu novín. A prečo sa mi to zdalo byť milé? Tento pán s prievidskými novinami v ruke robil určite pre Prievidzu viac ako ja, sediaci na lavičke a vovnútri ohovárajúca toto mesto. Otvorilo mi to oči a na veľa vecí sa pozerám už inak. Prvé, čo som po príchode domov spravila bolo, že som si pozrela webovú stránku mesta Prievidza. Strávila som pri nej veľa času, pretože som sa dozvedela všetko od histórie až po súčasnosť. Prievidza má v pláne ešte veľa projektov, ktoré skultúria a oživia mesto ako také.

Okrem nových polyfunkčných budov tu môžete nájsť aj pamiatky ako Piaristický rímskokatolícky kostol, Kostol svätého Bartolomeja, sochu svätého Floriána, meštianske domy a iné... Keď si to nakoniec všetko dobre zvážim, nie je to s tou Prievidzou až také zlé. Stačí sem len prísť a zhodnotiť už sami.

Aj keď pre mňa Nevidzany znamenajú miesto úžasného relaxu, ale aj ťažkej práce, mesto Prievidza sa stalo mojím druhým domovom.

Alžbeta Vážna

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Som obyčajné sedemnásťročné decko. Moje názory zaujímajú len niekoho, a nemajú veľký význam pre tento svet. Aj keď som z dediny, väčšinu času trávim v Prievidzi. Asi preto, že som študentka miestnej obchodnej akadémie. Druhým dôvodom je to, že v našej dedine okrem obchodu a dvoch krčiem nemáme miesta, kde by sa mohli schádzať mladí v mojom veku. Prievidza je veľké mesto s veľkým množstvom vymožeností. A kde je moje miesto? Sama neviem vybrať jedno, pretože ich je niekoľko. Miesta, kam rada chodím, sú väčšinou späté s mladými ľuďmi. Miesta, kde sa najčastejšie zdržiavam, sú plné mojich kamarátov a vynikajúcej hudby. Sú to najmä bary, diskotéky a občas zájdeme aj do reštaurácie. Počúvam hip – hop, a nie som v Prievidzi jediná, komu sa tento štýl hudby páči. Mladí sa zabavia hocikde, ak sú pritom tí, ktorých majú radi.

Často rozmýšľam nad tým, prečo sa pre množstvo mladých ľudí obľúbeným miestom stal lesopark. Čo ich k tomu vedie? Prečo si vedome ničia svoje zdravie? Prievidza má veľa falošných chodníčkov, po ktorých sa ľudia môžu vydať zlým smerom. Som rada, že sa držím a nepodlieham tomuto nátlaku.

Som „módny“ človek a veľmi rada nakupujem. Nepoznám nikoho, kto túto činnosť nemá rád. Milujem atmosféru v obchode! Nie je krajší pocit, ako odchádzať z obchodu s úsmevom na tvári a s plnými taškami. A práve toto mesto nám to všetko umožňuje. Ľudia majú všetko nadosah. Prievidza má množstvo rôznych obchodíkov a okrem nich aj Kaufland, Tesco, Lidl a Hypernovu.

Prievidza je krásne mesto a presvedčiť sa o tom môžete aj počas vianočných sviatkov. Tá nádherná výzdoba a atmosféra! Milujem, keď všade naokolo cítim sladkú vôňu a na námestí sú stánky, kde sa predávajú rôzne veci ako námety na vianočné darčeky.

Čo by som chcela zmeniť? K úplnému šťastiu mi chýba viac zelene. V minulosti bola, ale už nie je. Za posledné roky sa to dosť zmenilo. Ľudia vyrubujú stromy, a na voľných miestach vzápätí vznikajú nové stavby. Chápem, že toto je mesto. Len sa mi nepáči, že si ničíme prírodu.

Prievidza ma naplňuje a ja som s ňou spokojná. Aj napriek jej všetkým nedostatkom. Je to moje mesto, môj život.

Monika Mikušová

Moje mesto Prievdza a moje miesto v ňom

Ľudia sa radi zamýšľajú nad svojím postavením v živote, nad svojím životným miestom ... miestom, ktoré môžu nazvať domovom. Nevieť, či je mesto Prievdza pre mňa skutočným domovom. Nebývam síce priamo v meste, ale od Prievdze ako mesta som či chcem alebo nechcem veľmi závislá. Veď odkiaľ by som mala oblečenie, stravu, nevyhnutné príslušenstvo a ostatné veci, potrebné k životu, ak nie z mesta?! Na dedine nie sú obchody so zameraním na všetky druhy tovaru. Ale to je len zlomok všetkého. Keď človek z dediny potrebuje niečo vybaviť, musí ísť do mesta. Keď potrebuje ísť k lekárovi, zase musí ísť len do mesta. Potrebuje sa s niekým stretnúť? Zase len v meste! A čo kultúrne akcie? Sú na dedinách kiná? Vonkoncom nie! Opäť je k dispozícii len mesto. Ale toto všetko je prirodzené... Tak je to zaužívané už po desaťročia.

Moje miesto v Prievdzi je veľmi špecifické. Keďže tu priamo nebývam a netrávim tu všetok svoj čas, nemôžem objektívne posúdiť život v nej. Dochádzam sem pravidelne päťkrát do týždňa kvôli škole, no niekedy sem chodievam aj častejšie... Za osemnásť rokov života som mala možnosť spoznať Prievdzu z mnohých stránok. V detstve som bola unesená jej veľkosťou, zaujímavosťou, nevšednosťou... čarom, ktoré vo mne vyvolávala. Dokázala som s rodičmi celé hodiny behať po námestí, chodiť po zaujímavých obchodíkoch, „obkukávať“ nových ľudí... všetko bolo pre mňa - také iné... No s odstupom času som si na to všetko viac a viac zvykala a stávalo sa to pre mňa všedným. Už ma neohromovali nové budovy, sochy na námestí, krdle holubov poletujúcich nad hlavami... Začala som vnímať Prievdzu z inej stránky. Uvedomovala som si jej nedostatky a už sa mi nezdala taká dokonalá ako v detstve. S pribúdajúcim vekom sa človeku zložia z očí ružové okuliare a začne vnímať realitu okolo seba takú, aká je. Človek sa prestáva zameriavať na pozitíva, ale čím ďalej, tým viac si všíma negatíva.

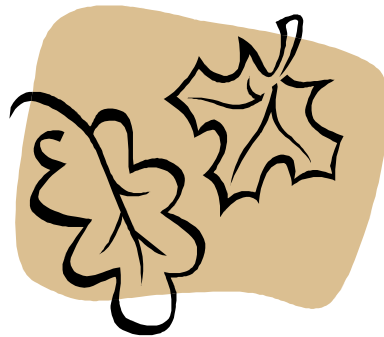
V súčasnosti pre mňa znamená Prievdza miesto, kam chodím pravidelne do školy, keďže som študentkou obchodnej akadémie. No po víkendoch nie je pre mňa len miestom učenia, ale hlavne zábavy. Každý mladý dedinský človek obľubuje mestské diskotéky, lebo majú v sebe čosi iné... Nie je to ako doma na dedinskej diskotéke, kde sa každý s každým pozná, každý o každom všetko vie,

všetko sa chce dozvedieť, aby to mohol „bezpečne“ rozširovať ďalej... V meste je každý viac – menej inkognito. No aj zábava má svoje medze.

Každý má „svoje“ miesto niekde inde. Či už je to dedina alebo mesto, všade by sa mal človek správať tak, aby svojim chovaním neohrozoval a neobmedzoval ostatných. A to platí tak pre mestských ľudí, ako pre dedinských. Každý si určí svoje miesto sám.

Darina Pišová

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Prepáčte, asi odbočím od témy. Zámerné! Som totiž Bojničan.

Takže - moje mesto... Nech sa páči, čítajte...

Malebné Bojnice... Ale nie, robím si samozrejme „srandu“. Bojnice sú pre mňa mesto ako každé iné. Znamenajú pre mňa určite trochu viac, ale nejako neprežívam ich ekonomický úpadok ani nič podobné.

O mojom mestečku by sa toho dalo napísať veľa pekného. Boli by to však ošúchané frázy typu: aký tu je krásny zámok, zaujímavá ZOO a tak ďalej. Netvrdím, že zámok nie je krásny, ale pre človeka, ktorý tu býva, sa zdá úplne obyčajný. Aj ZOO je fajn, ak okolo nej neprechádzate 360 dní do roka. V žiadnej brožúrke sa však nepíše o stránke Bojníc, ktorú si všimam ja. Je tu veľa barov (vzhľadom na našu veľkosť) , v ktorých sa zdržiava veľa ľudí, nielen domácich Bojničanov, ale aj tínedžerov z Prievidze a blízkeho okolia. Nikde sa tiež nepíše, že v našom kine sa filmy premietajú o tri mesiace neskôr ako hocikde inde. Ale mne to vôbec nevadí, lebo ja Bojnice poznám z každej stránky a tiež v nich mám pár miest iba pre seba. Takých, o ktorých turisti ani len netušia. Tak napríklad, keby som ja mal napísať nejaký propagačný leták o mojom meste, určite by som tam nezabudol spomenúť basketbalové ihrisko za základnou školou, ping-pongové stoly na sídlisku či koktejl bar Varadero.

Ale môjmu srdcu najbližšia je asi miestna škôlka. Nerád sa o tom zmieňujem, keďže príslušníci mestskej polície zo mňa nemajú veľkú radosť, keď ma tam nájdu, ale je to naozaj najkrajšie miesto v celých Bojniciach. Zámok je jedinečný, zvieratá v ZOO sa nevidia každý deň, ale škôlke sa aj tak nič nevyrovná. Ten pocit, keď za tmy vyleziem na strechu, sadnem si tam a pozerám si Bojnice, Prievidzu, Nováky, Lehotu pod Vtáčnikom za tmy ožiarené iba lampami. Ten pocit je taký silný, že sa ani nedá opísať. Možno preto toto miesto nespomínajú v sprievodcovi.

Mal by som tiež spomenúť našu pravekú jaskyňu, ktorá skôr pripomína skalný previs a donedávna bola nocľahárňou pre bezdomovcov, ale je tu. Máme jaskyňu. V poslednej dobe nám ju oplotili a spravili z nej plnohodnotné múzeum praveku. Samozrejme, ako správni Slováci, si za to aj vypýtajú vstupné. Vzhľadom na rozlohu sa vlastne aj máme čím chváliť, keďže tu máme aj dva

štvorhviezdičkové hotely, na každom rohu privátne ubytovanie po domoch a dokonca aj tri erotické salóny.

Ak som vám Bojnice ukázal zo stránky, z ktorej ste ich nechceli vidieť, tak je mi to úprimne ľúto. Možno som vám skazil mienku, alebo naopak, vylepšil, ale takto vnímam ja, Tomáš Gajdoš, svoje mesto a moje miesta v ňom.

Tomáš Gajdoš

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Prievidza. Čo také by sa o nej dalo napísať? Je to mesto ako každé iné, aj keď pre mňa dosť výnimočné. Žijem tu od narodenia a za tých pár rokov sa mi podarilo spoznať veľa stránok Prievidze.

Niekedy si poviem, že by som odtiaľto najradšej vypadla, ale keď som preč čo i len týždeň, začne mi všetko chýbať. Mám tu svojich priateľov a rodinu, a preto sa sem vždy rada vraciam.

V Prievidzi sa nájdu miesta, kam sa vždy rada vraciam, kde rada trávim svoj voľný čas. Jedným z nich je salaš, je tam krásne, krásny výhľad na hory a prírodu, čerstvý vzduch a hlavne je tam dobré jedlo. Samozrejme, sú tu aj miesta, na ktoré mám zlé spomienky a radšej sa im vyhnem.

Rodičia, nielen moji, sa sťažujú, že decká stále vysedávajú v krčmách, ale čo máme robiť? Sadneme si na lavičku a hneď na nás niekto kričí, nech tam nerobíme neporiadok, že sme hluční... Sadneme si na trávu do parku, ale ani to sa im nepáči, tak tam radšej niečo postavia. A nám nezostáva nič iné, len ísť do nejakého podniku. A tých je v Prievidzi viac než dosť.

Myslím že nikdy nezabudnem, ako som sa ako malá kúpavala v rieke, hrávala pred činziakom na dvore, bicyklovala po sídlisku... Prežila som tu toho veľa... Základná škola, stredná škola... Nie vždy bolo všetko tak, ako som si predstavovala, ale to patrí k životu. Niekto si možno povie, že život v meste nie je dobrý. Ale ja som spokojná, mne tu nič nechýba, práveže by som chcela bývať vo väčšom meste.

Veľmi rada chodím do Bojníc, hlavne do zámku. Keď som bola ešte malá, mojím snom bolo bývať v Bojnickom zámku. Ale to asi bolo snom viacerých detí.

Príroda v okolí Prievidze je nádherná, hlavne na jeseň. Keďže bývam na ôsmom poschodí, mám krásny výhľad na hory, a keď mám zlú náladu alebo mi je smutno, jednoducho si sadnem k oknu a pozerám sa na tie krásne farby. To mi vždy zlepši náladu.

Možno to niekedy tak nevyzerá, ale Prievidzu mám vážne rada, asi preto, že som tu toho tak veľa prežila.

Barbora Hanková

Moje mesto Prievdza a moje miesto v ňom

Zamyslel sa niekedy niekto nad tým, aký je svet okolo nás? Aké ma klady a zápory? Ja ako študentka Obchodnej akadémie v Prievdzi som sa už neraz nad tým zamyslela. Všetci v mojej blízkosti sa neprestajne niekam ženú a nemajú čas rozmýšľať nad tým, aký bude ich ďalší život.

Presne takto isto to vyzerá aj v mojej rodnej Prievdzi. Ale napriek tomu je to mesto, ktoré mi dalo do života veľa. Aj keď mi niekedy kladie poľnú pod nohy, nie je to až také zlé, ako to vyzerá. Veď kde inde by som sa mohla zabávať, smiať sa s mojimi najbližšími, ak nie tu? Ale nie je to pre mňa mesto, v ktorom by som si vedela predstaviť prežiť zvyšok môjho života. Na druhej strane, teraz je pre mňa všetkým, čo potrebujem pre život. Je plné mojich najbližších, ale hlavne priateľov. Keď som bola malá, všetko okolo mňa bolo iné. Bol to pre mňa raj na zemi, moja Prievdza. Každý deň mi ponúkala príležitosť prežiť krásny deň strávený napríklad na pieskovisku alebo prechádzať sa s kočiarom po dvore.

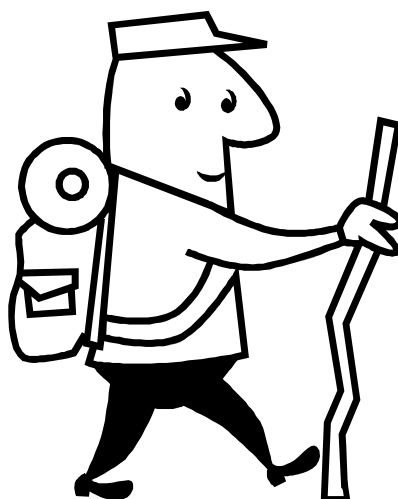
S pribúdajúcimi rokmi ju začínam chápať úplne inak. Už nie som malé dievčatko, ktoré všade chodilo v sprievode mamy. Už je to reálnejšie. Napriek záporom, ktoré prevyšujú klady, by som Prievdzu nevedela len tak vymazať z pamäte. Z môjho hľadiska je to mesto, ktoré sa ešte potrebuje vyvíjať. Myslím, že ľudia žijúci v tomto meste by to prijali s potešením. Toto mesto v dnešnej dobe neponúka až tak veľa príležitostí, hlavne pre mladšiu generáciu. To by nás malo nútiť hnať sa neustále dopredu a nájsť správnu cestu ako Prievdzu vylepšiť. Nájdu sa však aj dobré stránky Prievdze a jej okolia, ktoré mi vyhovujú a som spokojná, že som sa narodila práve tu. Je v krásnej prírode, čo pre mňa ako športovo založenú osobu znamená voľnosť a relax. V budúcnosti si treba všimnúť aj rozvoj športových aktivít ľudí, a ak by ich počet narastal, bolo by dobré postaviť im na voľnom priestranstve športový park, kde by sa mohli realizovať. Nemyslím si, že niektorým ľuďom, hlavne starším, sa páči, že sa mladí ľudia preháňajú po meste na kolieskových korčuliach alebo na bicykloch. Ja z môjho hľadiska by som Prievdzu zaradila medzi vyspelejšie mestá Slovenskej republiky. Prievdzi určite prospieva aj to, že sa nachádza blízko známeho turistického centra, ktoré je známe aj v iných krajinách, a to sú Bojnice.

Prievidza ako samotné mesto je dosť silná. Začínajú sem prichádzať rôzni investori, aby rozvíjali mesto. Ja by som vylepšila reputáciu Prievidze dostavaním hotelov a nákupných centier.

V dnešnom hektickom svete plnom vojen, nevráživosti, prírodných pohrôm a zabíjania chcú mať všetci čo najviac sily a bohatstva, a to aj na úkor priateľstva a lásky. Môžem byť len rada, že žijem v mojej rodnej Prievidzi s mojou rodinou a priateľmi.

Barbora Bartošová

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Mesto Prievidza je podľa mňa veľmi bohaté mesto. Žije tu veľmi veľa ľudí, ktorí majú vysoké zárobky. A svedčia o tom aj neustále pribúdajúce stavby a podniky. Moje miesto v tomto meste je zatiaľ dosť úbohé, pretože ešte nemám právo na to, aby som mohol rozhodovať o určitých veciach, ktoré by som chcel zmeniť. Je pravda, že mám toto mesto veľmi rád a za tých pár rokov, čo tu žijem, som si ho obľúbil. Chodím tu do školy, do fitnesscentra, mám tu veľa priateľov a aj takmer celá moja rodina žije v Prievidzi. Preto by som sa veľmi nerád odtiaľto odsťahoval. Aj keď zmena je život, ale predsa je to moje rodné mesto. Je síce pravda, že víkendy väčšinou prežívam u staršej, ktorá býva neďaleko, ale stále je to okres Prievidza a to je to podstatné. Myslím si, že keby tu žili takí rozumní ľudia ako sú bohatí, tak by bola Prievidza jedno úžasné mesto. Pravdaže, ako sa hovorí, výnimka potvrdzuje pravidlo.

V okolí Prievidze sa nachádza veľa kultúrnych pamiatok a je tu aj veľa kultúrnych podujatí ako napríklad Dni dychovej hudby, Prievidzský jarmok a podobne. Myslím si, že je dobré, keď sa tu organizujú takéto podujatia, lebo ľudia sa majú aspoň kde zabaviť a trochu sa odreagovať. Je tu aj kino Baník, ktoré je otvorené počas celého roka a ponúka ľuďom dostatok filmov, čo je tiež tá dobrá stránka tohto mesta. Keď už spomínam kino, nesmiem zabudnúť na amfiteáter, ktorý funguje v lete a nachádza sa v Lesoparku. Ďalšia, podľa mňa veľmi dobrá vec, ktorú tu spravili, je krytá plaváreň a v zime veľmi často používaná ľadová plocha. Podľa mňa sú to jedny z mála dobrých nápadov. Keď sa však pozerám na toto mesto z tej druhej stránky, ktorá už nie je až taká pekná, rozmýšľam o tom, prečo sú niektorí ľudia takí netolerantní voči druhým a robia zle iným aj sebe. Veď keby sa trošku nad sebou zamysleli a napríklad nerozhadzovali odpadky kade tade, bolo by tu oveľa krajšie. Ale aby to tak bolo, museli by odtiaľto odísť určití ľudia, ktorí to nechápu. Veď to by bola úplná nádhera, keby sa tu len tak nepovaľovali odpadky. Keď už chceme mať také super mesto, tak by sme mali my, obyvatelia tohto mesta, myslieť aj na toto. Myslím si aj, že je dosť hlúpe, keď podnikatelia odkúpia časť poľa alebo nejakej zelene, ktorá tu ešte je a zastavajú ju obchodmi. Ale zase na druhej strane, pokiaľ tie

polia nemajú byť využité naplno, tak je asi lepšie, keď sa tam postaví niečo užitočné.

V poslednej dobe ma dosť potešilo, že Prievidza nakúpila nové autobusy, lebo tie staré tu už nemajú čo robiť. A osvetlenie v niektorých častiach Prievidze je podľa mňa tiež veľmi úbohé. Malo by sa vedenie mesta o to postarať. Veď predsa keď ide niekto v noci domov z roboty, tak aby sa bál prejsť cez nejakú neosvetlenú uličku, lebo si myslí, že ho tam prepadnú. Je tu ešte veľa nedostatkov, ktoré by sa mali vyriešiť. Ale ako som spomínal na začiatku, nemám zatiaľ právo rozhodovať o týchto veciach.

Tak toto bolo pár mojich názorov na mesto Prievidza. A bol by som rád, keby sa v budúcnosti tieto nedostatky odstránili.

Matúš Šťastný

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Zamysleli ste sa už niekedy nad tým, aké je vaše miesto na tejto zemi? Aké je vaše miesto v krajine, v ktorej ste sa narodili, prežili svoju mladosť a v ktorej raz aj zomriete? Prečo ste sa narodili práve tu? Čo musíte urobiť pre to, aby ste tu dokázali viesť plnohodnotný život?

Dá sa položiť ešte veľa podobných otázok, na ktoré len veľmi ťažko budeme hľadať odpovede. Každý tu má svoje miesto. Či už v Európe, ktorá prežíva ekonomický rast, alebo v niektorých častiach Afriky, kde ešte stále niektorí ľudia trpia hladom. Niektorí z nás žijú život, ktorý si nevedia predstaviť bez hmotných statkov. Iní prežívajú svoj život len tak „zo dňa na deň“, ale aj tak sa dokážu tešiť z každého nového rána.

Viem, že moje miesto nie je asi ničím zaujímavé a ani mesto, v blízkosti ktorého bývam, ale prežila som tu predsa svoje detstvo, prežívam mladosť a možno tu raz prežijem aj starobu v kruhu blízkych, ktorých milujem. Aj keď je to iba malé mesto, tiež sa v ňom dokážem tešiť z každého nového rána, prežiť každý jeden deň naplno a večer si ľahnúť do postele s pocitom, že som prežila ďalší krásny, síce niekedy náročný deň.

Moje miesto som si našla v blízkosti dedinky v ktorej bývam. Toto miesto, nie je síce malé, ale oproti iným mestám ho bez pocitu viny môžeme nazvať mestečkom. Volá sa Prievidza.

Moje miesto v Prievidzi som si našla na jednej ulici, v pozadí ktorej hrdo stojí zámok v Bojniciach. Celkom pekné miesto na prežívanie mladosti. Čo poviete? Toto moje miesto má aj meno. Volá sa Obchodná akadémia na ulici Františka Madvu.

Pre mnohých asi nebude ničím výnimočné, ale pre mňa je to miesto, kde trávim veľa svojho času, miesto, kde som spoznala nových skvelých ľudí. Myslím, že mnohí budú so mnou súhlasiť. Najmä moji spolužiaci, ktorí si spolu so mnou našli svoje miesto v 3.B. Niekedy sem chodíme síce neradi, ale vždy si vieme deň strávený v škole nejako spríjemniť. Najmä cez prestávky je u nás živo a často sa to nezmení ani počas hodiny. Myslím, že niektorí profesori k nám na hodiny nechodili obzvlášť radi. No postupne si na nás zvykli a teraz vedea, že 3.B je miesto, kde sa nikdy nenudíte. Miesto plné temperamentných ľudí, plných

elánu s chuťou prežívať dni naplno. Strávili sme už spolu dva krásne roky a ešte nás necelé dva roky čakajú. Potom sa rozdelíme a každý bude kráčať svojou cestou života.

Ešte presne neviem, aká bude moja cesta, ale dúfam, že ma na nej čakajú krásne miesta podobné tomuto. A keď aj nie, viem, že sa sem môžem kedykoľvek vrátiť a tešiť sa ďalej zo života, ktorý sa tu začal a možno sa raz aj skončí.

Iveta Šťavová

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

V roku 1989 som prišiel na svet. Narodil som sa v Bojniciach, ale trvalé bydlisko mám v Prievidzi. Iba matne si spomínam, aká bola Prievidza vtedy, ale udiali sa tu mnohé zmeny.

Zmien smerom k lepšiemu nie je nikdy dosť. Veď za obdobie, čo som na svete a žijem tu, sa postavilo päť hypersupermega marketov. Určite je to zmena k lepšiemu, veď kam by chodili starí, ale aj mladí ľudia na nákupy? Začali sa budovať nové veľké stavby, tzv. polyfunkčné budovy, najnovšie za účelom prenajímania. Je veľa pozitívnych vecí, ktoré sa mi v Prievidzi páčia. Ako mladý človek ocením, že si mám kam s priateľkou sadnúť na civilizovanú lavičku. V minulosti by som si radšej sadol na zem ako na lavičku. Lavičky boli drevené, sčasti ponahnívané a riadne špinavé od kadečoho.

Momentálne si robím autoškolu a páči sa mi systém kruhových objazdov. Je to dosť šikovne vymyslené, ale aj precízne spravené. Aj keď v Prievidzi sú kruhové objazdy dosť malé, ale zase lepšie ako nič, alebo iba ďalšia svetelná križovatka, na ktorej si niekedy myslíte, že zelenú nepozná. Na druhej strane, dopravná sieť nie je vyriešená najlepšie. Všetky autá sa ťahajú cez centrum a to nie je najväčšia výhra. Je priam nemožné, aby som sa dostal v piatok z Prievidze. Cesty sú zaplnené autami a každý šofér je nervózny. Dúfam, že sa táto situácia zmení, lebo áut na svete bude čoraz viac. Ďalej sa mi veľmi nepáči, že zeleň v centre a okolí centra sa rapídne vysekáva, čo majú na svedomí už spomínané polyfunkčné objekty. Určite by sa našli aj lepšie miesta na výstavbu, ako je zelený, jediný park v centre.

Dosť som smutný aj z nášho námestia, ktoré by mohlo vyzerat' inak, zelenšie, pretože na mňa pôsobí veľmi betónovým dojmom a viac zelene by mu určite neuškodilo.

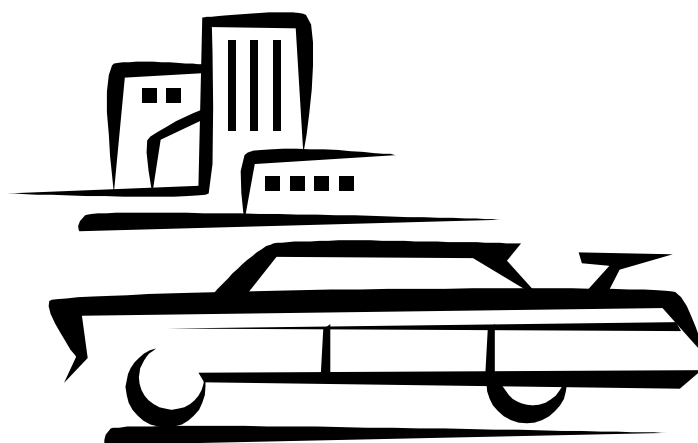
No aby som nebol až taký skeptický, páči sa mi v našom meste možnosť športovania. Je veľa nových, ale aj starších alebo zrekonštruovaných športovísk. Patrí medzi ne nová tenisová hala, krytý bazén, nový mini golf a samozrejme aj tie staršie, ktoré mladí ľudia naďalej radi využívajú. Aj takto sa dá docieľať, aby mladá generácia športovala a mala nejaký pohyb. Zdá sa mi, že niektorí mladí

radšej fajčia, pijú a „motajú“ sa po diskotékach dlho do noci namiesto toho, aby počas týždňa alebo víkendu zabúdili na nejaké basketbalové, futbalové alebo akékoľvek iné ihrisko. V Prievidzi je toho pomerne dosť a myslím si, že pohyb ešte nikomu neublížil a kto sa cíti ohrozený pri pohybe, môže si ísť na námestie zahrať šach.

Na Prievidzu nemôžem v žiadnom prípade nadávať. Je to pekné mesto s mnohými kultúrными a historickými pamiatkami, ktoré sa postupne rekonštruujú a dávajú mestu nový rozmer a je už len na nás mladých, či si tieto pamiatky budeme ďalej uchovávať a zveľaďovať, a tak ostanú pekné aj pre mnohé ďalšie generácie.

Michal Huba

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Mesto Prievidza má mnoho kladov, ale aj záporov. Niektorí si toto mesto pochvaľujú, iní ho zas preklínajú, pretože tu nikdy nenájdu presne to, čo potrebujú, alebo hľadajú pre uspokojenie svojich potrieb a často radšej merajú dlhú cestu do nášho hlavného mesta.

Výhodou Prievidze je, že tu nájdete veľa príjemných ľudí, kultúrne a športové centrá, ale i mnohé kultúrne pamiatky, ktoré nám neraz závidí celá Európa. Výhodou je aj geografická poloha Prievidze v prostredí pohoria Vtáčnik, ktoré je často využívané na turistiku a cykloturistiku. V zimných mesiacoch zas môžete využiť služby mnohých lyžiarskych centier, ktoré sú v okolí Prievidze. Na druhej strane tu nenájdete na každom kroku obchody so širokým a luxusným sortimentom ako v Bratislave, alebo rozsiahle obchodné centrá s tovarom od výmyslu sveta. Ďalším záporom je znečistené ovzdušie, ktoré spôsobujú svojou činnosťou neďaleké Chemické závody v Novákoch. Podľa mňa je však najväčším problémom tohto mesta zástavba verejnej zelene kvôli rôznym „polyfunkčným objektom“. Tam, kde bola predtým zeleň, či menší park, stojí teraz „betónové monštrum“ v podobe hypermarketu, pohostinstva, alebo iného rámcového obchodu. Mnohých Prievidžanov prekvapil plechový plot, ktorý prednedávnom obkolesil zeleň pri rieke Nitra. Viacerí občania túto zeleň využívali na prechádzky so psom, bicyklovanie, alebo len jednoducho na prechádzky krásnou prírodou. Teraz však musia „obdivovať“ tento plot a onedlho akúsi ohavnú budovu. Veľmi sa obávam aj toho, že na poli za naším panelákom onedlho vyrastú ďalšie paneláky. Každý, kto k nám príde, nám závidí krásny výhľad na pole a neďaleký majer, na ktorom chovajú kone. No čoskoro sa to môže zmeniť, a namiesto výhľadu na pasúce sa kone budeme pozeráť cez ulicu do okien.

Dlho som uvažovala nad situáciou v našom meste a došla som k jedinému záveru. O pár rokov tu už žiadne dieťa nenájde svoje miesto na hranie či stavanie koláčikov z piesku, lebo namiesto detského ihriska s pieskoviskom tam bude stáť novučičký obchodný dom alebo parkovisko. A tínedžeri už nebudú mať svoje zašité miestečko v mestskom parku, kde by sa na dlhé hodiny stretávali so svojimi priateľmi.

Nikola Švejďová

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom

Moje mesto Prievidza a moje miesto v ňom? Krátka veta, a predsa znamená tak veľa.

Väčšinu svojho času trávim v Nitrianskom Rudne. Je len 16 kilometrov od Prievidze. Zozačiatku som chodil do Prievidze zriedka, len na zápasnícke tréningy, nakupovanie a na rôzne iné veci. Čím som starší, tým viac sa mi Prievidza páči. Neviem, čím to je, ale nie je ako iné mestá. Napríklad ľudia. V iných mestách sa väčšina ľudí ponáhľa z práce domov, z domu do práce a celý deň sa nezastavia. V Prievidzi ľudia vedia oddychovať, vedia sa tešiť aj z tých najmenších maličkostí. Nevravím, že v iných mestách to tak nie je, ale :„Mestá netvorí len budovy, cesty, obchody či príroda naokolo. Pre mňa sú to hlavne ľudia. Ich spôsob života a správanie.“ (To povedal niekto múdry, mne zatiaľ neznámy.)

Prievidza je skrátka super. Vytvára vhodné podmienky pre mladé talenty, či sú to športovci, alebo speváci. A tieto talenty dosahujú aj výsledky. Pre niekoho je možno Prievidza „diera“ a ten najväčší zapadákov, pre iného je to „pohodové“ mesto. Možno tu nie je veľa obchodov, alebo to, čo som napísal, je klamstvo. Ale to naozaj záleží len na uhle pohľadu.

Moje miesto v mojom meste sa nedá presne určiť. To miesto je medzi mojimi priateľmi. Je to miesto, kde sa cítim dobre. Niekedy je to miesto v škole, inokedy niekde v reštaurácii, či v kine. Som tu doma a nikam sa nechystám.

Aj keď prázdniny by sa hodili, nie?

Matej Juríček